Psychische kernpunten;
(vervolg)
het eeuwige nu

14 november 1973
lezing 215

"Gegroet, al mijn lieve, lieve vrienden hier. Mogen jullie allemaal de zegen, de kracht en de liefde ontvangen die over je worden uitgestort als gevolg van jullie gezamenlijke inspanningen en jullie verbondenheid aan je diepste wezen.

Ik zal in deze lezing verder doorgaan met het onderwerp van de vorige keer. Opnieuw vraag ik jullie je innerlijke gevoeligheid en intuïtie zo veel mogelijk te openen om de diepe betekenis van deze lezing tenminste voor een deel te begrijpen. Met je verstand alleen krijg je niet voldoende inzicht in de diepzinnigheid van dit onderwerp. En opnieuw, net als bij de vorige lezing, geldt: wat in het begin lijkt als alleen maar zuiver abstracte kosmische kennis omtrent scheppingsprocessen, zal - als je doorzet en me helemaal ten einde volgt - leiden naar het tweede deel van de lezing en helder en duidelijk worden, toepasbaar in je leven hier en nu. Je eigen innerlijke processen worden begrijpelijker als je enigszins ziet hoe deze processen verband houden met en deel uitmaken van grotere kosmische processen die zich voortdurend afspelen.

Ik heb je in de vorige lezing een uiteenzetting gegeven over psychische kernpunten en spiralen. Ik zal het hier nog eens kort samenvatten om déze lezing begrijpelijker te maken.

Elk kleinste deeltje van de schepping bestaat uit een oneindige serie spiralen van psychische kernpunten die intense energiebewegingen zijn

en zich samenballen tot een beslissend punt waarop die bepaalde schepping zich manifesteert, op welk niveau van de werkelijkheid dat ook moge zijn. Elk van deze spiraalvormen bestaat uit een reeks psychische gebeurtenissen - uit bewustzijnsinhoud. Met andere woorden, deze energiebewegingen zijn niet alleen maar mechanische constructies die gewoon los van de geest bestaan. Het zijn altijd uitdrukkingen van bewustzijn - het grotere bewustzijn of een kleiner, al naar gelang. Elke schepping kent meerdere opeenvolgende reeksen van dergelijke spiraalvormen die zich met elkaar verstrengelen en verweven, elkaar overlappen, zich vormen en hervormen, zichzelf scheppen, uiteenvallen en zich herscheppen in patronen van op elkaar inwerkende spiralen die zich steeds vernieuwen, voortzetten en zich uitbreiden. Elk patroon lijkt en is misschien ook een schepping op zich, heel anders en vol betekenis binnen het eigen kleine kader. En toch maakt het tegelijkertijd deel uit van een groter stelsel van doelbewuste scheppingspatronen.

Laat ik je een simpel voorbeeld geven op fysiek niveau. Laten we aannemen dat je besluit uit je stoel te komen, door deze kamer te lopen, de trap af te gaan naar buiten naar de hoek van de straat - met welk doel dan ook. Dat hele plan is één spiraalvorm. Als je op de plaats van bestemming aankomt, heeft het explosieve, beslissende punt het plan tot manifestatie gebracht. Deze bepaalde schepping heeft zijn intrede gedaan op dit niveau van de werkelijkheid. Voordat dit resultaat zich echter kan manifesteren, moet je zo en zoveel stappen doen. Elke stap is een plan op zich, een voornemen om bepaalde spieren te bewegen, want hoewel je die spieren nu automatisch beweegt, blijft het voornemen bestaan. Het voornemen, de beweging en de uitvoering van het voornemen volgen een bepaald plan. Het plan schept samen met de uitvoering in elk onderdeeltje vele kleinere spiraalvormen die op zich kompleet zijn. (De termen klein of groot zijn op dit niveau van de werkelijkheid niet juist, maar ik moet ze gebruiken bij gebrek aan betere woorden in jullie taal.) *Elke stap is een schepping van een spiraalvorm en een uiteindelijk psychisch kernpunt*, kompleet met bewustzijnsinhoud, doel, plan en uitvoering. De hele wandeling bestaat uit een ‘grotere’ spiraalvorm die weer uit al die ‘kleinere’ bestaat (de afzonderlijke stappen). Maar de wandeling van hier naar de hoek is evenmin een geïsoleerde schepping. Ook die maakt deel uit van een groter stelsel: een plan, een doel, een voornemen waarvan de wandeling net zo goed een gedeeltelijke schepping is als de stap een gedeeltelijke schepping is van de wandeling van hier naar de hoek. Het

is voor jullie heel belangrijk deze regel te begrijpen, omdat die het scheppingsplan zelf vertegenwoordigt.

Laten we een ander voorbeeld nemen: stel dat je een huis wilt bouwen. Hetzelfde principe is weer van toepassing. Zo en zoveel gedeeltelijk scheppende spiraalvormen komen samen in een geheel dat op zijn beurt alleen maar weer deel uitmaakt van een groter plan. Dus wanneer je voorbereidingen treft voor je huis, moet je misschien eerst een aantal jaren werken om de grond te kunnen kopen en daarna de architect in dienst te kunnen nemen die het huis ontwerpt. De architect moet op zijn beurt zijn eigen plan uitvoeren: een aannemer in dienst nemen die het werk organiseert met verschillende onderaannemers die met elkaar moeten samenwerken; dan gaan bouwvakkers en schilders aan het werk totdat het huis af is. Ieder van hen gaat door een oneindig aantal reeksen van op elkaar inwerkende psychische kernpunten, waarvan elke kern volledig gevormd is in zijn eigen volmaaktheid en waarvan het geheel een onderdeel wordt van een groter plan en stelsel, enzovoort enzovoort. Elke stap is in zijn kleinste onderdeeltje een schepping op zich. Elke ‘kleine’ schepping is een explosie van een psychische spiraal. De grotere schepping bestaat uit vele kleinere, die zich eindeloos uitbreiden. Bijvoorbeeld, het huis zelf als doel is slechts een oneindig kleine stap van een veel grotere reeks scheppende en zich met elkaar verstrengelende gebeurtenissen. Met enige fantasie kun je zelf nagaan hoe dit huis, relatief gezien, slechts een kleine stap is in een groter plan. Ook dit grotere plan is slechts een oneindig kleine stap van een nog groter plan - net zoals dit ene mensenleven dat is, wanneer het over een hele periode van zijn evolutionaire spiraalbeweging wordt beschouwd.

Het is heel belangrijk voor je dit proces op een intuïtieve manier te visualiseren. De bovengenoemde voorbeelden zijn erg eenvoudig. Toch kun je je aan de hand van deze eenvoudige voorbeelden misschien voorstellen hoeveel psychische kernpunten er nodig zijn om een heel netwerk van grotere kernpunten te weven, die op hun beurt samen bewegen, scheppen, exploderen, uiteenvallen en een nieuw zinvol patroon vormen dat verband houdt met het grotere plan. Als je je de voor jou onvoorstelbare betekenis en doelgerichtheid van deze plannen probeert voor te stellen, krijg je misschien een vaag idee van de goedheid, de liefdevolle wijsheid en scheppingskracht waarmee de goddelijke geest voortdurend werkzaam is. Door deze principes zelfs maar enigszins te begrijpen krijg je een ander inzicht, namelijk dat

zelfs een onbetekenende handeling zoals het van hier naar de hoek van de straat lopen echt een schepping is. Het vraagt om de meest schitterende scheppende geest voor het in beweging brengen van de energiestelsels, van de spierbeheersing en van de talloze componenten die voor het uitvoeren van een dergelijke scheppingsdaad met alles wat er bij hoort, noodzakelijk zijn. En van hier naar de hoek van de straat lopen is geen op zichzelf staande schepping. Je moet een reden hebben om daarheen te lopen en ook die reden is slechts weer een klein deel van een groter plan of stelsel. Dit telkens in snelheid toenemende, groter wordende en zichzelf in stand houdende proces van zich met elkaar verstrengelende scheppingspatronen, die ieder op zich volmaakt zijn en slechts een deel van een groter geheel vormen, enzovoort enzovoort, is een vage schets van het scheppingsproces als zodanig, dat voortdurend werkzaam is.

Stel je de schepping voor van een planeet, van het menselijk lichaam, van een wiskundig stelsel, van het letterlijk oneindige aantal eigenschappen dat in de ether besloten ligt. Zelfs dan heb je nog maar een vaag begrip van de vele complete scheppingsstelsels, stelsels binnen kleinere stelsels, die in de schepping van elk van deze voorbeelden besloten liggen. Elk kleinste deeltje lucht is op zich een volmaakte schepping van een spiraalvormig psychisch kernpunt en een beslissende explosie. Elk van deze kleinste deeltjes vormt weer een onderdeel van een groter stelsel, zoals ik met andere voorbeelden heb toegelicht. Ik wil alleen duidelijk maken dat de kleinste of grootste schepping - vanuit jullie gezichtspunt - onderhevig is aan dezelfde wet van opbouw die de basis van de schepping zelf vormt. Daarom val ik in herhaling. Het zal je helpen dit proces te ontdekken wanneer je kijkt naar hoe je van binnen in elkaar zit, naar je reacties en de scheppingen van je geest. Want hetzelfde beginsel geldt natuurlijk voor positieve en negatieve scheppingen.

Daar het universum gevuld is met *zijn*, kan er nergens sprake zijn van enig niet-zijn. Welnu, elk van deze kernpunten heeft inhoud en betekenis en staat niet los van het bewustzijn. Het is een *onscheidbaar deel en resultaat van het bewustzijn.* En wanneer je de innerlijke betekenis van een kernpunt begrijpt, wanneer je een spiraalvormig kernpunt ontdekt en de betekenis, het doel en de boodschap daarvan volledig inziet, dan heb je tot op zekere hoogte *de beperktheid overstegen waarin je lijdt omdat je de wereld alleen zonder samenhang ziet*. Welnu, hoe minder je ziet dat deze kleinere deelscheppingen

slechts onderdeeltjes zijn van een geheel, hoe meer je gelooft dat het kleine deeltje alles is wat er is en geen verband heeft met iets anders - gewoon omdat je waarneming beperkt is. En dat betekent dat je eigen bewustzijn van dit moment ook is opgesplitst in kleine stukjes. Als ik zeg van dit moment, bedoel ik daarmee zolang je binnen de nauwe grenzen van de menselijke beperktheid blijft.

Omgekeerd is het zo dat hoe meer je ziet dat alles wat je kunt ervaren slechts een klein onderdeel is van een groter en steeds groter, doorlopend plan - zoals de ene stap die je zet een deel is van de hele wandeling en zoals de wandeling deel uitmaakt van een groter plan van jou - hoe meer je je bewust bent van en verbonden bent met het Albewustzijn, het geheel. Daardoor ben je dichter bij gelukzaligheid.

De tijd zelf is een uiting van deze versplintering. Want tijd is, zoals ik vaak heb gezegd, niets anders dan de illusie van een onsamenhangende blik op de werkelijkheid; in het kader van dit onderwerp: een waarneming van alleen de afzonderlijke stappen, de 'kleinere' scheppende eenheden van spiraalvormige kernpunten, zonder de hele structuur van dit deel te zien. Daarom lijdt de mens zo vaak aan het gevoel van zinloosheid. Wanneer hij in deze toestand van beperkt bewustzijn verkeert, is hij inderdaad verbrokkeld en vergeet hij het grotere proces.

In de bewustzijnstoestand van de mens betekent tijd dat je de werkelijkheid ervaart als een opeenvolging en niet als een deel van een geheel - je ziet alles lineair en niet totaal, niet eindeloos in breedte, diepte en reikwijdte, in dimensies die de menselijke geest op dit punt van zijn ontwikkeling niet eens kan waarnemen. Elk moment van tijd (in jullie termen gesproken), elk moment van zijn (in mijn termen gesproken) is op zich een psychisch kernpunt dat betekenis, bewustzijn en een doelbewust plan bevat. Elk onderdeel van een seconde is dat. Als je de ene seconde na de andere aan elkaar rijgt - niet alleen opeenvolgend, maar in diepte en breedte - kun je merken dat er geen tijd is, dat dit een oneindig en altijd aanwezig punt van de schepping is. En dat is wat we *het Eeuwige Punt Nu* zouden kunnen noemen.

In de huidige staat van ontwikkeling van de mens is het niet geheel onmogelijk zo nu en dan het 'eeuwige nu' te ervaren - het besef ervan. Maar dit vereist een veel hogere staat van bewustzijn en die moet eigen gemaakt worden. De mensheid als geheel heeft nu zo ongeveer de

kleuterschool verlaten. Wanneer het bewustzijn groeit en een beetje volwassen wordt en je daardoor het leven niet alleen ziet als het onmiddellijk voor de hand liggende stukje, maar voelt dat het stukje deel uitmaakt van een groter stuk enzovoort enzovoort, dan bereidt het bewustzijn zich voor op het ervaren van het ‘eeuwige nu’. De mensen hebben slechts af en toe een vaag idee van een dergelijke waarneming, maar dat is genoeg om de indruk bij hen achter te laten dat het in dit leven om meer gaat dan wat zij rechtstreeks ervaren.

In het ‘eeuwige nu’ zijn betekent volledig in het heden zijn. Hier zullen we in het tweede deel van deze lezing over hebben. Alleen wanneer je in het ‘eeuwige nu’ bent, verkeer je in ware gelukzaligheid, ben je echt veilig, zonder zorgen, zonder vrees en absoluut zeker van de prachtige betekenis van het leven dat één continuïteit is en dat niet zomaar ophoudt omdat bepaalde tijdelijke uitingen daarvan schijnen op te houden. Een zekerheid, niet in de zin van wensdenken, maar als, realistische, gerechtvaardigde innerlijke zekerheid, als feit. Dat besef van eeuwigheid is de ware gelukzaligheid. Want bij afwezigheid van angst is er volledige ontspanning.

Het woord ‘ontspanning’ kan misleidend zijn en ik aarzel het te gebruiken, maar de menselijke taal is beperkt en we moeten ons zo goed mogelijk behelpen met de beschikbare termen. Ik kan het best enigszins beschrijven wat ik hier bedoel. Een toestand zonder enige vrees, zonder verkrampheid en spanning, is de toestand die de mens ontvankelijk maakt voor de onophoudelijke gelukzaligheid van het heelal. Dit is echter een allesbehalve passieve toestand. Afwezigheid van spanning wil niet zeggen slapheid of bewegingloosheid. Het is een toestand van onophoudelijke beweging waarin de pulserende veranderingen van een spanning - in een andere betekenis - elkaar afwisselen in openheid en volledige ontvankelijkheid. In de gewone, menselijke betekenis worden die bewegingen geassocieerd met samentrekking en verdediging. In de gezuiverde toestand is het samentrekken een soort opladen, om zo het scheppende moment dat er uit voortvloeit veerkrachtig te maken. Deze beweging van afwisselend opladen en loslaten is een scheppend geheel en maakt dat de entiteit deel heeft aan de schepping. Deze beide bewegingen zijn ontspannen in die zin, dat ze zonder vrees en verdediging zijn; ze drukken de toestand uit van een diep weten dat in het heelal alles in orde is.

Deze toestand is uiterst gelukzalig. Diep in het hart van ieder mens kan

het verlangen naar dit geluk nooit worden uitgedoofd. En wanneer de mens zijn bewustzijn opsplitst en de onechte werkelijkheid van de driedimensionale wereld schept, is hij innerlijk nog steeds verbonden met de grotere werkelijkheid van het ‘eeuwige zijn’ en het ‘eeuwige nu’. Zijn dagelijkse bewustzijn blijft voortdurend naar deze toestand streven, of hij dat nu weet of niet. Dit streven is de drijfkracht om te groeien, te zoeken, te bewegen, om de tijdelijke beproevingen te aanvaarden die hij zelf heeft geschapen en om daar doorheen te gaan als door tunnels en zo zichzelf te bevrijden van de belemmeringen.

Hiervoor is een stimulans nodig, dat weten jullie allemaal. Want je wordt voortdurend heen en weer geslingerd in een strijd tussen willen bewegen en dat verlangen volgen, of weerstand tegen beweging en datgene opgeven waarvan je hart weet dat het mogelijk is. Dit is een geweldig belangrijke strijd die iedere entiteit moet doormaken. In een bepaalde periode van de evolutionaire ontwikkeling wordt de strijd gewonnen. Men verbindt zich ertoe te bewegen, zelfs al lijkt dat kortstondige ongemakken of beproevingen met zich mee te brengen. Natuurlijk is dat een illusie; ongemakken en beproevingen bestaan en moeten zich manifesteren, onafhankelijk van het feit of de entiteit nu wel of niet besluit in de richting van zijn eigen innerlijke bestemming te gaan. Deze beweging volgen is de enige manier waarop je de beproeving echt kunt begrijpen en daardoor echt kunt oplossen. Ontkenning van de beproeving lijkt haar alleen tijdelijk uit de wereld te helpen, zodat dan weer de illusie ontstaat dat je de beproeving lijkt te scheppen als gevolg van je beslissing je naar binnen te richten, naar je ware zelf.

Het streven naar geluk is de stimulans die de balans van de innerlijke strijd tussen beweging en stagnatie, tussen werkelijkheid en illusie, tussen vervulling en wanhoop doet doorslaan naar de kant van beweging, werkelijkheid en vervulling. Dit moet op een of ander moment gebeuren. De mensen proberen echter ook de weg te verkorten. Ze willen soms vervulling van het verlangen zonder de prijs te betalen. De prijs is het werk van het onderzoek, van het zoeken en vinden, van leren en groeien, van veranderen en zuiveren, van het doormaken van alle pijn en al het kwaad dat ze zelf hebben geschapen.

Laten we nu eens bekijken hoe dat afsnijden van de weg in zijn werk kan gaan. Er zijn verschillende mogelijkheden, ik noem er een paar. Seksualiteit kan zo’n doorsteek zijn. In de seksuele ervaring wordt het

gelukzalige ‘nu’ het vaakst ervaren, hoewel dat meestal gauw weer verdwijnt. Wanneer seksualiteit wordt gebruikt om problemen, moeilijkheden en onprettige aspecten van de werkelijkheid te ontvluchten, dan probeer je daarmee op een goedkope manier de universele gelukzaligheid te benaderen waarvan je hart weet dat het bestaat. Het is bedrog en dat werkt natuurlijk nooit. De gelukzaligheid is in het gunstigste geval heel bedrieglijk en kortstondig. Wanneer de gelukzalige universele toestand van het ‘eeuwige nu’ wordt bereikt door oprechte groei, is de seksuele vereniging slechts een van de uitingen daarvan, het gevolg van de verbinding tussen twee wezens op het diepste, meest oprechte niveau, waarbij ze met hun spiritualiteit, hun emoties, hun verstand en hun lichaam in elkaar opgaan. De daaruit voortvloeiende gelukzaligheid is dan een voorproefje van het ‘eeuwige nu’. Ofwel: het ‘eeuwige nu’ wordt tijdelijk ervaren.

Het meest in het oog springende onechte zoeken naar het ‘eeuwige nu’ is het gebruik van drugs. Door de werking van drugs worden inderdaad de fysieke driedimensionale beperkingen opgeheven en daardoor wordt de werkelijkheid achter het grote gordijn geopenbaard. Maar wanneer deze openbaring plaatsvindt zonder dat je die hebt verdiend door je bewustzijnstoestand in overeenstemming te brengen met die ervaring, is de prijs hoog. Ik hoef dit punt nauwelijks te verduidelijken. Hetzelfde geldt natuurlijk voor alcohol. Het is altijd een combinatie van twee aspecten van je persoonlijkheid. Enerzijds is er de geweldige aantrekkingskracht van een gelukzalige toestand die een deel van je persoonlijkheid ‘zich herinnert’ en verlangt en anderzijds een weerstand tegen het werk dat gedaan moet worden. De poging een compromis te vinden tussen deze twee kanten is de oorzaak van dergelijke onechte manieren om het ‘eeuwige nu’ te bereiken. De val uit de gelukzalige toestand is dan des te pijnlijker en de gewone, fysieke bewustzijnstoestand des te donkerder. In de bijbel wordt de val van de engelen vaak symbolisch afgebeeld als iets wat ooit een keer gebeurd is. Maar het is een werkelijkheid buiten de tijd die zich telkens voordoet wanneer de versplinterde bewustzijnstoestand ontstaat als gevolg van de schending van een of andere spirituele wet. Het onechte zoeken naar het ‘eeuwige nu’ is een schending in die zin, dat je iets wilt hebben zonder de prijs daarvoor te betalen. *Steeds maar in de hemel willen zijn zonder dat je ervoor klaar bent, doet je in de hel belanden.*

Meditatieoefeningen zijn een andere manier waarop de mens vaak de toestand van gelukzaligheid probeert te bereiken. Op het eerste gezicht

lijkt dit een oprechte manier, want bijna altijd brengt dat langdurige concentratieoefeningen met zich mee en soms zelfs een nogal ascetische levenswijze, bedoeld om de mens op de ervaring voor te bereiden. Ook dit is heel vaak een illusie. Uitgebreid vasten, concentratieoefeningen, zingen en de zelfhypnotische herhaling van meditatieve spreuken kunnen inderdaad resultaat opleveren. Je kunt een tijdelijke ervaring hebben die de grote wereld achter het gordijn openbaart. Maar wanneer al die oefeningen de plaats innemen van zelfonderzoek, zuivering en diepgaande verandering van je misvattingen, dan zijn ze in wezen niet veel anders dan de veel destructievere vluchtwegen die ik eerder heb genoemd. Als de meditatieoefeningen mechanisch zijn, is het een bedrieglijke weg. Alleen wanneer het ‘eeuwige nu’ het resultaat is van een geleidelijk veroverde ontwikkeling zijn de nieuwe gewaarwordingen echt van jezelf. Anders wordt er een hoop energie gepompt in iets dat niet op een ongedwongen manier kan worden gehandhaafd en dat zal zich uiteindelijk moet afsplitsen van de onontwikkelde delen, die dan uit het bewustzijn worden geduwd. Zo ontstaat een enorme tegenstelling. Het gelukzalige ‘eeuwige nu’ is echt een gevolg van eenwording. Als je deze eenwording niet op een eerlijke manier bereikt en als je smokkelwegen zoekt, dan ontstaat er in plaats van eenwording een nog grotere gespletenheid; in feite begon je in zo’n geval minder gespleten dan je bent nadat je door middel van kunstmatige opwekking het gelukzalige ‘eeuwige nu’ hebt geproefd. Daarmee bedoel ik ook voornoemde mechanische oefeningen.

Er is maar één veilige en zekere weg naar het gelukzalige ‘eeuwige nu’, naar de openbaring van de werkelijkheid in haar grenzeloze dimensies en dat is het vervullen van de taak waarvoor je bent gekomen. Alleen een pad als dit kan je daarbij helpen. Je moet leren door de pijn heen te gaan: de pijn van je illusie, van je schuld, van je onontwikkelde kant. Uiteindelijk is dat waar het allemaal op neer komt.

Wat is nu eigenlijk de aard van je toestand wanneer je het ‘eeuwige nu’ verliest? Het is het niet beseffen en afgesneden zijn van de spirituele werkelijkheid, het is denken dat de tijdelijke werkelijkheid die je hebt geschapen - een denkbeeldige werkelijkheid als ik het met deze schijnbare tegenstrijdigheid mag uitdrukken - dé werkelijkheid is.

Ik kom nu bij het allerbelangrijkste deel van deze lezing. Ik heb al uitgelegd dat in het punt ‘nu’ zijn, wil zeggen dat je je diep bewust bent

van de betekenis van het punt ‘nu’ . Telkens wanneer je het punt ‘nu’ weerstreeft, verlies je de betekenis ervan: *je verliest het besef van de betekenis ervan*. Je schept er een onechte werkelijkheid overheen. Dat gebeurt op verschillende manieren. In de eerste plaats is het feit dat je niet in het punt ‘nu’ bent daaraan te wijten aan het gegeven dat je in het verleden of de toekomst bent - niet in het heden, het oneindige heden. Je kunt tot op zekere hoogte in het heden zijn, maar toch niet echt bewust van het punt ‘nu’. Als je in de toekomst leeft, ben je voortdurend al een stuk verder - misschien in de volgende minuut, het volgende uur, de volgende dag, of zelfs een of andere verre ‘toekomst’, in een wensdroom over hoe het ooit eens, als bij toverslag, zou kunnen zijn. Maar dan ga je voorbij aan het ‘nu’ dat je de sleutel zou kunnen geven waarmee je echt naar dat dierbare punt in de toekomst kunt toewerken. Of je houdt vast aan iets uit het verleden waardoor je beheerst wordt, vaak zonder dat je het weet.

Je padwerk verbindt je met beide. Vaak ga je pas na moeizaam tasten beseffen hoe het verleden je heeft beïnvloed. Je reageert bijvoorbeeld op iets dat nu plaatsvindt alsof het nog steeds in het verleden was en vanuit deze verwrongen kijk op de werkelijkheid geloof je echt dat de gebeurtenis hetzelfde is als die uit het verleden. Toch is dit geloof niet duidelijk. Als dat wel zo was, zou je dichter bij het ‘eeuwige nu’ zijn. Het feit dat je ervan overtuigd bent dat je huidige reactie gepast is, is een maatstaf voor je vervreemding van het moment ‘nu’. Dergelijke uit het verleden meegenomen onechte werkelijkheden beïnvloeden het heden in veel en veel sterkere mate dan zelfs jullie beseffen, vrienden. En je hebt hier al iets van ontdekt. Naarmate je verder groeit, word je je bewuster van deze ‘projectie in de tijd'. Handelingen waarvan je vaak gelooft dat ze vrij gekozen zijn, bepaald door huidige situaties, zijn dat helemaal niet, maar worden bepaald door gebeurtenissen en reacties van vroeger, die toen misschien wel of ook niet gepast waren. In beide gevallen zijn ze nu niet gepast en leiden tot ver draaiing van de werkelijkheid en zo tot een onechte schepping die je verbinding met het echte nu wegvaagt.

Wanneer je je leven objectief bekijkt, zul je zien hoezeer je verlangens en je streven naar de toekomst je ervaringen in het heden bepalen - en daarmee je *gebrek aan echt diepe ervaringen*. Dus je raakt het ‘nu’ kwijt als gevolg van verleden en toekomst die als het ware vanuit beide richtingen aan je trekken. Grof gezegd: dit gebrek aan bewustzijn van wat er echt gebeurt schept de illusie van tijd. Of anders gezegd: de

onechte werkelijkheid en het gebrek aan zelfbewustzijn scheppen versplintering en afscheiding.

In het punt ‘nu’ zijn, de betekenis daarvan begrijpen en niet in het verleden of de toekomst leven kun je echter niet rechtstreeks met je verstand en je wil bepalen. De wil speelt wel een rol, maar alleen bij je bewustwording van al die aardse aspecten die je niet zo graag onder ogen ziet en aanpakt. Alleen dan ben je in waarheid, alleen op die manier kun je een besef van de werkelijkheid krijgen. En alleen als gevolg daarvan ontstaat een nieuw besef van tijdloosheid, spontaan, moeiteloos en wanneer je dat het minst verwacht. Het ontstaat als bijproduct van jouw zoeken naar je waarheid. Alleen indirect, als een gevolg van zelfonderzoek, houdt het verleden op het heden te zijn. Dan ga je de toekomst volledig vertrouwen omdat je weet dat het alleen een uitbreiding van het ‘nu’ kan zijn. Als je in het ‘nu’ volledig in waarheid bent, bouw je een ‘toekomst’ (in jullie termen) die je helemaal kunt vertrouwen. En zo hoef je niet verlangend met de toekomst te spelen omdat je het heden niet hoeft te ontvluchten. Dan vormt het eeuwigdurende ‘nu ‘ een nieuwe werkelijkheid.

Jullie, die tijd en moeite hebben besteed aan dit pad zijn allemaal wel vertrouwd met allerlei manieren waarin je het punt ‘nu’ verliest in elk klein momentje, in de tijd waarop je bestaat, ademt, denkt, wilt, voelt en ervaart. In deze stoffelijke wereld zijn er zelfs psychologische scholen die het innerlijke zelf proberen te vinden en die zijn goed op de hoogte van die manieren. Ze schijnen echter weinig te maken te hebben met kosmische scheppingsprocessen. In jullie wereld lijken het tegenwoordig hele alledaagse begrippen te zijn, die weinig verband houden met de onderwerpen die we hier bespreken. Maar ze zijn beslist zeer nauw verbonden met de processen in kwestie. Het gaat om 1) verplaatsing, 2) projectie en 3) ontkenning.[1]

Ik zal van elk een paar eenvoudige voorbeelden geven, zodat je die kunt gebruiken bij je verdere padwerk, bij je verdere zelfonderzoek. Stel dat er iets pijnlijks in je is waartegen je vecht (en jullie weten allemaal hoe hard je in dat opzicht vecht). Je raakt het punt ‘nu’ bijvoorbeeld kwijt door *verplaatsing*. Laten we als voorbeeld nemen dat je erg houdt van iemand die jou pijn doet en boos maakt. Je wilt diegene niet krenken. Als je je gevoelens toont, is het gevolg daarvan

[1] Zie hierover ook lezing 121 ‘Het verplaatsen, vervangen en verstoppen van gevoelens en behoeften’ (Noot vertaler)

misschien dat je die persoon, die je nodig hebt en van wie je afhankelijk bent, kwijtraakt. Dat zou een pijn veroorzaken en die wil je vermijden. Niettemin heeft die persoon jou iets gedaan dat jou pijn doet en boos maakt. Erkenning van die pijn prikt misschien ook de zeepbel van een illusie door die je niet wilt opgeven. Misschien is de illusie dat de geliefde persoon volmaakt hoort te zijn en nooit iets zou horen te doen om je te kwetsen. Het doel van je illusie is het vermijden van iets onprettigs (in dit geval: confrontatie) en/of van een risico (het mogelijke verlies van de geliefde persoon). Je hoopt alle risico's, onaangenaamheden en pijn te vermijden door een illusie op te bouwen waarin je heel wat energie stopt, zodat je de fictieve werkelijkheid daarvan kunt handhaven. Niettemin is de energie van de pijn en de boosheid die je ervaart heel echt en moet uit de weg geruimd worden.

Een ander aspect van de illusie is de gedachte dat pijn en boosheid gewoon 'verdwijnen' als je ze niet erkent. Het mechanisme waarmee je dit probleem probeert 'op te lossen' (vaak zo automatisch dat je het niet eens merkt), is dat je de gevoelens voor die geliefde en belangrijke persoon overbrengt op iemand anders, misschien naar aanleiding van iets anders. Deze andere persoon betekent misschien niet zoveel voor je; zijn boosheid, afwijzing en vergelding zijn misschien niet zo bedrieglijk voor je. Of je bent zo overtuigd van zijn liefde, verdraagzaamheid en begrip dat je hem veilig met die lading kunt opzadelen. Op die manier heb je het probleem 'opgelost' door een noodzakelijke uitlaatklep te vinden voor een dichte opeenhoping van energie, zonder de verhouding met de uiterst belangrijke persoon in je leven in gevaar te brengen. Dit noem ik verplaatsing. Afgezien nog van de schuld van een dergelijke sluwe kunstgreep en de oneerlijkheid ervan, schep je daarmee ook een onechte werkelijkheid. Dat is gemakkelijk te zien. Je gaat in een zelfgeschapen wereld leven, die niets met de echte werkelijkheid te maken heeft. Dit maakt je totaal onbewust van elk kleinste punt 'nu'. Je kunt de betekenis of boodschap daarvan pas onderscheiden als je bereid bent alles weer in het reine te brengen.

Velen van jullie hebben genoeg vorderingen gemaakt op hun pad en hebben telkens weer ervaren dat je een toestand van geluk bereikt wanneer je heel ongewenste, oneerlijke en kleingeestige schendingen van de waarheid in je volledig onder ogen ziet, zelfs voordat je dat aspect in je noodzakelijkerwijs verandert, maar gewoon door de kwestie eerlijk aan te pakken. De reden daarvan is, dat je je dan in het

speciale punt ‘nu’ van je onwaarheid, je bedrog en je negativiteit bevindt. Verplaatsing schept chaos, wanorde en totale verwarring over wat echt is. Je raakt totaal vervreemd van de continuïteit van je innerlijke zijn en dat schept angst en gespletenheid.

Het bovengenoemde voorbeeld komt heel vaak voor en is in veel grotere mate in je leven aanwezig dan je op dit moment beseft. Hier en daar zie je iets van je verplaatsing, maar lang niet in de mate waarin het zich in jullie allemaal afspeelt. Je verschuift zo vaak iets van de een naar de ander, van de ene situatie naar de andere. Soms ben je uit sleur gewoon te lui en te weerspannig om de echte situatie aan te pakken en dan kom je er op het verkeerde moment mee naar buiten.

Er kan geen sprake van zijn dat je in je steeds veranderend, zichzelf vernieuwend en voortdurende punt ‘nu’ terecht komt, tenzij je ophoudt zo te handelen, tenzij je met je hele wezen wilt gaan zien wat je doet en in welke mate je dat doet. Het gebrek aan bewustzijn van hoe je het doet, maakt het probleem alleen maar veel groter. Op het moment dat je ziet dat je met het probleem van automatische verplaatsing kampt, is het probleem al kleiner geworden.

Laten we het nu over *projectie* hebben. Je bent daar iets meer mee vertrouwd, maar zelfs op dit punt heb je nog vaak erg weinig zicht op hoe je op anderen reageert, juist omdat je iets in jezelf niet wilt zien. Soms heeft die ander misschien inderdaad de ongewenste eigenschap, hoewel dat niet zo hoeft te zijn. Maar of dat nu wel of niet zo is maakt weinig uit. Waar het om gaat, is dat de energie die gebruikt zou moeten worden om dat aspect onder ogen te zien en aan te pakken, misbruikt wordt door boos te worden en je te ergeren aan de ander. Je doet dat omdat je een illusie omtrent jezelf in stand wilt houden - namelijk dat je de eigenschap in kwestie niet hebt.

Ontkenning spreekt natuurlijk voor zich. Je verplaatst noch projecteert wat je niet wilt ervaren, maar je probeert gewoon het bestaan ervan te ontkennen. Al die handelwijzen - beïnvloed worden door het verleden, naar de toekomst streven, verplaatsing, projectie en ontkenning - zijn pogingen om weg te komen uit het ‘nu’ en de illusie dat iets onprettigs kan worden vermeden. Je schept met geweld een nieuwe werkelijkheid die niet gebaseerd is op waarheid. In wezen betekent dat misbruik maken van je scheppende vermogens. Wat je in feite bereikt is schepping van meer gespletenheid, een verdere vervreemding van het

‘eeuwige psychische punt nu’, met haar prachtige betekenis en haar verhouding tot het geheel.

De liefde van al jullie vrienden die in deze prachtige onderneming meewerken, stroomt naar jullie toe. De zegen zal zich diep in je hart verveelvoudigen als je je daarvoor opent. Wees je diepste goddelijke zelf.”

Deze lezing werd gegeven via Eva Pierrakos in 1973
Oorspronkelijk uitgegeven door Center for the Living Force, Phoenicia (N.Y.)
onder de titel: 'Psychic Nuclear Points continued - Process in the Now'.
Vertaald door Frans Oosterbaan in 1983; herzien in 2000
© 2000 Stichting Gemeenschap Het Pad. *Uitgave 2005*